

Ко каже да наш домаћи алпинизам нема везе са свјетским? Ето, испоставило се да смо, у сред јула мјесеца, тражили „прозор“ у времену да би одржали камп од три дана. Као да је Патагонија, а не Кучке планине. Свеједно, „прозор“ се отворио и ми искочили кроз њега на мало акције....

Елем, камп је одржан у одложеном термину, 18-20. јула. На познатој ливади се скупило педесетак људи из Србије, Словеније и Црне Горе, неки по први, неки по ко зна који пут. Нешто нарочито значајних успона није било (тако је то кад нема Каће Мановски), али се Цобе побринуо да адреналина не фали. Његов успон у СЗ стијени Пасјака (у множини) је завршио летом од 5-6 метара, лет падом на полицу, а пад.... зависи кога питате. С обзиром на бол, изгледало је као озбиљна повреда леђа и десне руке. Дежурна навеза (Калеза и Бојан) је организовала акцију спашавања, ту су прискочили Жарко, Раде, Гиле, Себастијан и остали који су били близу, док се остатак људи, разасут по планини, скупио нешто касније. Цобе је спакован у носила и спуштен из стијене, а cargo (кичма-транс) team је стигао таман да помогне у ношењу од подножја до мале ливаде у долини. Пилот хеликоптера МУП ЦГ, Славко Илић, чекао је са полијетањем малтене до самог мрака, да би коначно у 20.15 (тако нешто) одлетио са нашим, по ПС-у упакованим, другаром према КБЦ Подгорица.

То што му је тамо константована само фрактура лакта и већ прекосјутра пуштен из болнице, да би у Београду, пар дана касније, испало да је пукло још и пар лумбалних пршљенова, спада у неку другу причу.

На кампу је било свега – од праве акције спашавања из стијене до опуштеног купања у језеру. Потврдила се и стара истина да роштиљ изгуби доста својих дражи кад се упражњава после озбиљне фрке, пошто свој прави смисао налази у значајно лаганијим причама. Да ли због позива или нечег другог, али стекао се утисак да је доста људи дошло на планину управо у том „роштиљ“ фазону, немајући баш праву представу о томе како изгледа терен на који су дошли да пењу. Јесте да ово није ни Дурмитор, нити Проклетије, али није баш ни Борски стол или Горњак. У том смислу треба похвалити екипу из Чачка (Горане, капа доље) која је одустала од свог планираног успона, правилно процјењујући да пењање по очекиваном невремену неће помоћи ни стабилизацији прилика у Украјини, ни њима учинити посебан мерак, нити осталима поправити расположење. Додуше, било је и другачијих примјера, али да не цјепидлачимо (а у Украјини исти ђаво). Извршени успони су, већином, представљали понављања постојећих смјерова, али „пало“ је и неколико првенствених успона и варијанти. Пошто је Цобе остао у једном комаду (мада памти и боље дане), ово је заиста била једна успјешна акција, макар због искуства које су многи имали прилику да стекну. Међутим, пар милиметара је могло да значи и нешто потпуно другачије. О томе би, бар с времена на вријеме, ваљало размислити....

